

HRIEŠNE POKUŠENIE

ELIZABETH O'ROARK

NAOZAJ HO NEZNÁŠA, ALEBO SI LEN
NEDOKÁŽE PRIZNAŤ, ŽE HO CHCE?

metafora

**HRIEŠNE
POKUŠENIE**

ELIZABETH O' ROARK

ELIZABETH O' ROARK
HRIEŠNE POKUŠENIE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 250. publikáciu.

Z anglického originálu *The Devil And The Deep Blue Sea* vydaného Brower Literary & Management, Inc., v roku 2022, preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a návrh obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 280
Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2022. THE DEVIL AND THE DEEP BLUE SEA by Elizabeth O'Roark

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Monika Tužinská 2024
Cover photo © stock.adobe/neonshot

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-747-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-748-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-744-0 (print)

*Pre Sallyea Clarka, toho najlepšieho kamaráta na cesty,
akého si môže dievča priať.
Vďaka, že si mi ukázal, ako žije druhá polovička.*

1. časť

OAHU

„Mnohí ho považujú za najkrajší zo všetkých ostrovov,
preto si ho nenechajte ujsť.“

Z Oahu, životné dobrodružstvo

1

DREW

21. januára

Milostný príbeh je ako jazda vlakom. Môžete ísť rýchlikom – rýchlym a výstižným, síce nie vzrušujúcim, ale dostanete sa tam, kam potrebujete – alebo si z neho môžete urobiť výlet. Veľa prestupov a zastávok, postupujete so slepou nádejou pri hľadaní niečoho výnimočného.

Nepotrebujem niečo *výnimočné* a nie som veľká zástankyňa slepej nádeje, ale trinásthodinový let za bývalým priateľom sa len ťažko dá považovať za *rýchlik*.

Za oknom lietadla sa predo mnou objavuje Honolulu – zubaté útesy sopky Diamond Head týčiace sa po mojej pravici, biely piesok a najmodrejšia voda, akú ste kedy videli.

Pod' na Havaj, povedal Six po tom incidente, ktorý ma posunul z obyčajnej slávy do neblahej vychýrenosti. *Nech tvoj tlačový hovorca otočí celú vec na vyčerpanie.*

Môj bývalý je veľmi presvedčivý. Moja najlepšia priateľka Tali by použila slovo *oportunistický*. V skutočnosti je to presne to slovo.

A tak som tu, nevyspatá a potácam sa z lietadla do jasného slnečného svetla a dusného vzduchu, pripravená dať mu ďalšiu šancu. Snažím sa ignorovať, že celá vec má *háčik*, s ktorým čakal, kým som nemohla vycúvať: príde aj jeho rodina.

„Tam je!“ ozve sa hlas a Sixova mama Beth sa zrazu prediera davom, aby ma objala, akoby som bola jej dávno stratená dcéra, a nie bývalá priateľka, ktorú stretla iba raz.

Asi je to milé, ale naozaj si musím vyzliecť mikinu. Toto letisko buď nemá klimatizáciu, alebo považuje tridsať stupňov za príjemnú teplotu.

„Prišli sme sem len pred chvíľou,“ oznámi a pritom ma ešte stále objíma, „a napadlo nám, *prečo nepočkáme na Drew?*“

„Vtipné,“ povie pochmúrny hlas, ktorý by som poznala kdekoľvek. Hlas, pri počutí ktorého mi stiahne žalúdok, akoby ho niekto zvnútra zošival. „Takto si to celkom nepamätám.“ Zdvihnem pohľad a zistím, že Joshua Bailey, Sixov brat, sa týči tesne za matkou ako tieň smrti, meter osemdesiat vysoký žiariaci samec. Jeho oči sa stretnú s mojimi a obaja sa súčasne zamračíme. Pohľad, ktorý mi venuje, je na jednej strane plný averzie a na druhej ma hodnotí. Tak by ste sa na niekoho pozerali, keby ste dúfali, že jeho smrť bude vyzeráť ako nehoda.

„Potíš sa,“ poznamená Joshua a prehrabne si svetlohnedé vlasy. Ľudská schopnosť ochladiť sa pri prehriatí vyzerá u neho ako osobná chyba.

„A ty vyzeráš, akoby si bol oblečený na konferenciu o plánovaní výstavby nehnuteľností,“ odpoviem a prejdem zrakom z jeho kaki nohavíc na úhľadne vyžehlenú košelu zapnutú až ku krku. Bože, to je taký hlupák.

No sexi hlupák.

Keby karma naozaj existovala, Josh by bol ohavný, ale v skutočnosti má oči, v ktorých by sa mohla stratiť aj menejcenná žena, bledomodré v kontraste s tmavými mihalnicami, až sa sotva zdajú byť skutočné. Okrem toho má dokonalú stavbu tela a odzbrojujúco mäsitú spodnú peru – ak sa vám takéto veci páčia. A je až smiešne vysoký, široký a svalnatý. Chlap, ktorý sa nad vami týči ako sila *prírody*.

Znovu... iba ak vás také veci berú.

Obráti sa k očarujúcej blondínke za sebou. „Sloane, pamätáš si *Drew*,“ zvolá a vysloví moje meno, akoby som bola dievča, ktoré otrávil mestskú studňu alebo chcelo ukradnúť rodinné striebro, čomu zrejme verí.

A ako to, že sú vôbec ešte pár? Boli spolu v Somálsku, ale Sloane sa minulú leto presťahovala do Atlanty a na sex po telefóne je príliš upätá. Pravdepodobne namiesto aktov posielala ilustrácie svojich vajcovodov.

So strnulým úsmevom na tvári ku mne natiahne ruku s profesionálne upravenými nechtami. Všimnem si, že jej vyžehlená blúzka nie je pokrčená ani po lete, ktorý musel byť rovnako dlhý ako môj, a navyše je dokonale suchá. Predstavujem si, že jednou z výhod toho, že je polovičná zmija, je udržiavanie si nízkej telesnej teploty.

„Mrzí ma to s Joelom,“ povie.

Vtedy zažmurkám. Najprv preto, lebo som zabudla, že Sixova rodina ho stále volá jeho tak nenávideným menom. Po druhé preto, lebo kde je, dočerta, ten chlap, ktorý mi ešte pred pár dňami volal a prisahal, že sa zmenil?

Snažím sa poobzerať poza nich. Mám síce meter šesťdesiat, ale všetci sú takí vysokí, že nič nevidím. „Čo?“

Pozrú sa na seba a pozastavia sa v nejakej tichej výmene názorov. Mne sa prepadne žalúdok.

„Písala som ti,“ začne Beth. „Asi neprešla správa. Ach, dokelu. Neprešla. Na letiskách nikdy nie je signál.“

Zamračí sa a začne sa hrať s nastaveniami, zrejme stále dúfajúc, že mi správa príde. Pochybujem, že to v tejto chvíli veľmi pomôže.

„Je vo väzení,“ oznámi mi Josh bez štipky emócie.

Vylakane sa zasmejem, pretože prejsť cez polovicu sveta na dovolenku so Sixovou rodinou, ale *bez Sixa*, je až smiešne hrozné na to, aby sa to naozaj stalo. „Čože?“

„Je to jedno veľké nedorozumenie,“ ubezpečuje ma Beth, zatiaľ čo Joshua gúľa očami. „Skupinu prehľadali na tokijskom letisku. Jeden z nich mal v taške trochu marihuany a všetkých zatkli. Jeho právnik však tvrdí, že zajtra ho prepustia na kauciu a celá táto vec sa vyrieši do troch dní.“

Pozerám na ňu. Nemôže mi hovoriť, že som uviazla na dovolenke s párom v dôchodkovom veku, ktorý som stretla jediný raz, plus s dvoma ľuďmi, ktorých neznášam, z toho jeden z nich navrhol svojej matke, keď si myslel, že ho nepočuje, aby radšej zamkla rodinné striebro, kým neodídem.

Nikto sa však nesmeje a Beth mraští tvár. Keby to bol všetko vtip, asi by sa netvárila tak znepokojene.

Obzriem sa za seba, akoby existoval spôsob, ako sa vyškriabať späť do lietadla skôr, než ma Baileyovci uvidia, ale to by si vyžadovalo cestovanie v čase, čo som ešte nezdokonalila.

Blikne blesk fotoaparátu a Joshuov pohľad sa upriami jeho smerom. Hlavy sa otáčajú, zhromažďuje sa dav. To sú tie zasrané vlasy. Mám jednu z tých východoeurópskych tvárí, ktoré uvidíte po celom New Yorku – vysoké líčne kosti, mäsité pery –, ale vždy ma prezradia dlhé platinové blond vlasy. Nasadím si kapucňu späť na hlavu, ale už je neskoro. Keď zistia, že ste na letisku, skončili ste.

„Mali by sme ísť,“ zavelí Josh a pozrie sa na druhú stranu miestnosti. „Nieкто by mal Drew držať za ruku, aby ju nepošliapali všetci tí ľudia normálneho vŕzstu.“

„Extrémna výška je priamo spojená s predčasným úmrtím,“ odvetím a zakloním hlavu, aby som udržala očný kontakt.

Zdvihne obočie. „Je to Marfanov syndróm. A ty znieš nádejne.“

„Kiežby sa to mohlo stať bez toho, aby to pokazilo výlet.“

Vidím, ako mu na okamih trhne kútikmi úst, ale nezanechá to vo mne pocit víťazstva. Myslím, že ho len vzrušuje, keď ľudia spomínajú smrť.

Predierame sa davom ľudí k batožinovému pásu, kde čaká Jim Bailey, Sixov otec. Na rozdiel od svojej ženy je to muž, ktorý toho veľa nenaovorí a, vďakabohu, neobjíma sa. Položí mi ruku na plece, prikývne a tesne predtým, ako sa dav rozbehne, sa spýta, ako vyzerá moja taška.

Povedala som si, že tu nebudem potrebovať ochranku, ale ešte neuplynulo ani päť minút tejto dovolenky a už nad ňou začínam rozmýšľať. Vo vzduchu sa mihajú telefóny, ktoré ma filmujú, a mávajú mi pred tvárou vecami na podpis – palubným lístkom, stranami knihy, účtenkou z reštaurácie Sbarro, či dokonca rukou. Cítim prvé príznaky nastupujúcej paniky: pot mi steká po chrbte, srdce šialene búši, mám pocit, že sa asi udusím.

„Ako veľmi si bola opitá v Amsterdame?“ zakričí jeden a nieкто ďalší sa ma spýta, či som prišla na odvykačku. Takmer každý človek

už videl video, na ktorom padám z pódia. Titulok denníka *Daily Mail* hlásal *Drew Takesová opitá ako čík!* Veľmi šikovné. V priebehu niekoľkých hodín sa na TikToku objavili gify, memečká, koláže. Nedosiahli ste naozajstný úspech, kým sa celý svet nespojí, aby zosmiešnil vaše osobné krízy.

Keď sa dav zväčší, urobím krok dozadu, ale ľudia sa tlačia dopredu. Vzduch je príliš hustý na to, aby som sa mohla nadýchnuť, a práve keď sa chystám podľahnúť panike, nejaká ruka sa mi obmotá okolo bicepsu. Josh ma vyťahuje z davu, akoby ma zachraňoval zo silného príboja.

Neskôr sa určite vrátim k tomu, že ho budem nenávidieť, ale v tejto chvíli, keď ma sprevádza až k čakajúcej dodávke, som ešte nikdy nikoho nemilovala viac.

Dvere dodávky sa otvoria a ja sa vrhnem dovnútra. Ľudia nás už obklopujú a teraz natáčajú aj samotnú dodávku. Ako... kto si to video bude chcieť pozrieť? *Ukázal som vám taxík, v ktorom sa viezla Drew Wilsonová?* opýtajú sa neskôr svojich priateľov. A títo priatelia, ak sú aspoň trochu rozumní, povedia: *Prečo by sme to, doriti, chceli pozerat? Prečo by si natáčal taxík zvonka?*

Nakoniec ma strčia úplne dozadu, čo nie je ideálne vzhľadom na to, že mi v aute býva zle, ale nie je čas na to, aby sme všetkých preorganovali.

Dodávka sa s hrmotom vzdiali od obrubníka. Joshuovo široké stehno zakryté kaki nohavicami sa pritlačí na moje a až protivne dobre vonia. Ako mydlo a lahodná *mužská* pokožka. Je jasné, že som bola príliš dlho bez sexu, ak na mňa takto pôsobí vôňa Joshuovej pokožky v danej situácii. A to sem priletel až zo Somálska. Nemal by smrdieť lietadlom a potom ako ja?

Beth nám začne čítať zo svojho sprievodcu po Oahu. Môže vám byť z ľudského hlasu fyzicky zle? Pretože mám pocit, že z jej áno. A z ventilácie v mojej blízkosti nevychádza žiadny vzduch. Pritlačím si tvár k oknu ako pes.

„Lekárska starostlivosť je tu vraj vynikajúca,“ oznámi mi. „Jedna z najlepších v krajine.“ Nemám poňatia, prečo chce čítať práve o tomto.

Jasné, sú tu traja lekári – Jim, Sloane a Josh –, ale na stupnici záujmu by som tento fakt zaradila zarovno spolu s *toto je taxík, v ktorom sedela Drew Wilsonová*.

„Budeš vracat?“ spýta sa ma Josh a znie to naozaj zdesene na niekoho, kto je údajne lekár. Mám pochybnosti: vyzerá skôr ako chlapík, ktorého si najmeš, aby zlikvidoval skupinu civilistov dronom.

Plytko sa nadýchnem cez nosové dierky. „Dúfam, že nie.“ Oči mi padnú na jeho tašku s notebookom. „Pre istotu ju ešte trochu otvor.“

Podarí sa mu zatvoriť ešte opovržlivejšie, čo som si nevedela ani len predstaviť.

„V aute ti býva zle,“ skonštatuje bez okolkov. „Prečo si nič nepovedala?“

„Neviem,“ odvetím „Možno to má niečo spoločné s tým húfom tínedžeriek, ktoré ma naháňali.“

„Je presne ako ty, Josh,“ poznamená Beth a otočí sa k svojmu synovi, akoby to niekto z nás bral ako kompliment. „Robí, čo treba.“

S opovrhnutím po mne preletí očami. „Sme prakticky dvojčatá,“ odvrkne a skríví pery. Potom popod nos dodá: „Až na to, že ja sa neživím *twerkovaním*.“

„A ja sa nechovám ako kretén k ľuďom, ktorých som práve spoznala,“ zasyčím.

„Zrejme si nepamätáš deň, keď sme sa zoznámili, až tak jasne,“ zamrmle.

Zatnem sánku. Nepýtala som sa *ho*, či skončil strednú školu. Nenažičila som jeho matke, že by mohol ukradnúť striebro.

„Daj si hlavu medzi nohy,“ nariadi. „A neovracaj mi nohavice.“

Predkloním sa a položím si hlavu presne tak, ako mi to navrhol doktor Ohľaduplný.

Havaj je pre mňa zatiaľ vyčerpávajúcejší ako môj skutočný život.

2

JOSH

Je to lekcia, ktorú som sa mal naučiť z detských televíznych programov: každá lož, dokonca aj tá, ktorú ste zamlčali, či tá, ktorá má niekoho ušetriť, sa vám nakoniec vráti. Len som si nikdy nemyslel, že ma všetky uhryznú do zadku naraz.

Pred niekoľkými hodinami sa veľmi dlhý let chýlil ku koncu a tešil som sa na chvíle strávené s rodinou na Havaji. V každom prípade som sa tešil na čas strávený s mamou. Očakával som, že ju nájdem s novonadobudnutým zdravím – má za sebou posledné kolo chemoterapie – a otcom po jej boku, ktorý sa bude tváriť ako slušný človek, zatiaľ čo môj brat bude príliš veľa piť a správať sa ako sebecký hajzel, ktorým aj je.

Zatiaľ však očakávania spĺňa len môj otec, pretože mama očividne nie je v poriadku a brat sa ani len neobťažoval, aby sa ukázal. Začínam si želať, aby som nikdy nevystúpil z lietadla.

Dodávka konečne dorazí do hotela. Nejakým malým zázrakom sa bratovej diva priateľke podarilo nepovracať sa, ale aj tak čo najrýchlejšie vyleziem von a zamierim do otvorenej haly hotela *Halekulani*.

Vyžaruje z neho pokoj, celý je z bieleného kameňa a panuje v ňom tichá elegancia. Je to typ hotela, v ktorom nikto nehovorí nahlas a máte pocit, že ste jediným hosťom. Pri ubytovaní nie sú žiadne rady ani nezmysly. O necelú minútu nás (potichu) vedú labyrintom udržiavaných záhrad a jemne zurčiacich fontán k výťahu v našom krídle hotela. Moja mama nám rezervovala tri izby vedľa seba na piatom poschodí. Chce, aby sme boli čo najviac spolu.

„Stretneme sa dole pri bare o šiestej,“ oznámi, keď sa dostavíme k svojim izbám. „Robia predstavenie pri západe slnka.“

Otvorím dvere do nášho apartmánu, ktorý pozostáva zo spálne s kráľovskou posteľou s čalúneným záhlavím, z obývačky dostatočne priestrannej na stolík, písací stôl a pohovku a dlhého balkóna s výhľadom na sopku Diamond Head. V Doohe som spal v stane, ktorý bol sotva dosť vysoký na to, aby som sa v ňom mohol postaviť. Mať nablízku kúpeľňu by bol luxus a tu sú dve, doplnené japonskými toaletami, ktoré robia všetko okrem toho, že vám stiahnu nohavice.

Nemôžem matke zazlievať ani jednu vec. Chcela, aby bol tento výlet dokonalý, a tuším, že viem prečo. Len si želám, aby nebol... až taký dokonalý. V utečeneckom tábore sú deti, ktoré používajú invalidné vozíky skonštruované z pneumatík bicyklov a nemocničných stoličiek. Koľko vybavenia by sme mohli kúpiť za peniaze, ktoré minieme na toto? A koľko potravín?

„Naozaj si nemal ani tušenia,“ skonštatuje Sloane. Nehovorí o izbe. Ona si tú izbu ani *nevšíma*. Myslí iba na jedno – na *nás*, aj keď žiadne „my“ ešte pred dvoma hodinami neexistovalo.

Prehrabnem si rukou vlasy. *Ježiš, to je ale zasraná šlamastika.* „Nie,“ odvetím a prinútim pery, aby sa stočili do úsmevu. „Ale rád ťa vidím.“

V skutočnosti to nie je až také skvelé. Mamino rozhodnutie prekvapíť ma jej pozvaním bolo rozhodne prekvapenie. So Sloane sme si len užili, nič viac, a potom odišla zo Somálska, čím sa to priaznivo ukončilo. Teraz musím predstierať, že sa mi neulavilo. Okrem toho všetkého, čo už predstieram.

Prekríži si ruky na hrudi. Niekde medzi letiskom a týmto miestom si dala dokopy, čo sa stalo. „Prečo si nechal svoju mamu, aby si myslela, že sme stále spolu,“ spýta sa chladne, „ak si si myslel, že sme skončili?“

Strčím si ruky do vreciek. Je ťažké vysvetliť, ako veľmi mama lipne na myšlienke, že sa Joel alebo ja usadíme. Myslím si, že za našu nechut' k vzťahom viní svoje pokazené manželstvo, a nie je celkom na omyle. „Nechcel som ju rozrušiť tesne pred chemoterapiou,“ odpoviem. Myslel som si, že som z tej veci so Sloane elegantne vykorčuľoval a kultivovane sa vyhovel rozhovoru s mamou. A teraz som opäť uprostred nich.

Vchádza poslíček a my mlčíme, kým kladie každý kufor na lavicu pri nohách postele. Keď odíde, Sloane prejde cez izbu a bez slova ho začne vybalovať. Vnútro jej kufra vyzerá, akoby ho naaranžovali na fotenie. Všetko je vyžehlené, dokonale poskladané. To je Sloane do bodky. Úhľadná, precízna, metodická.

Oproti tomu Drewina taška pravdepodobne praská vo švíkoch. Predstavujem si, že keď ju otvorí, volánové nohavičky, podprsenky a neglizé vybuchnú ako konfety z dela. Netuším, prečo si predstavujem Drewine nohavičky ani prečo si ich všetky predstavujem priesvitné a mimoriadne nefunkčné, ale je to znepokojujúci vývoj.

Sloane otvorí zásuvku a potom ju zavrie. „Nebude to problém? Že som tu?“

Bude, pomyslím si. V tejto chvíli je toľko vecí, ktoré nie sú v poriadku, že pocity sa sotva dokážem zhlboka nadýchnuť. „Isteže nie,“ odvetím, hoci na jazyku mám slová: *Vieš čo, celkom áno. Neprekážalo by ti, keby si odletela do Atlanty?*

Pevne zovrie pery. „Tak mi urob láskavosť a, prosím ťa, nestráv celú dovolenku líškaním sa priateľke svojho brata.“

Vylakane sa zasmejem. „Líškaním sa?“

„Na letisku si sa s ňou rozprával viac ako so mnou,“ odvrkne „A potom si sa v dodávke vrhol do doktorského módu.“

„Poprosil som ju, aby mi nepovracala nohavice. To bol sotva vrchol lekárskej starostlivosti.“

Opäť stisne pery, akoby nesúhlasila, ale vie, že ďalšia hádka je zbytočná. Zamierim na balkón. V tejto nadrozmernej miestnosti už nie je dostatok vzduchu. Mám podozrenie, že to tak bude, kým neodídeme.

Chytím sa zábradlia a kochám sa dokonalým výhľadom. Čo mám, dočerta, robiť? Problémy s mamou by mi stačili na to, aby som sa najbližšie dva týždne cítil, akoby som tápal, aj bez nešťastnej bývalej, s ktorou sa delím o izbu.

Balkónové dvere vedľa mojich sa otvoria a Drew vyjde von, pričom si uvoľní blond vlasy z chvosta. Vyzliekla si mikinu, ktorú mala predtým na sebe, a teraz je len v tielku, čo mala pod ňou. Vidím ľadovomodré

ramienka podprsenky, náznak čipky pod tenkou látkou trička. Kľúčne kosti, plné pery, veľa odhalenej pokožky. Vždy vyzerá, akoby jej oblečenie bolo pritesné.

A v reakcii na to pocítim v sebe to isté šumenie, tú čudnú, nevítanú iskru, ktorú som cítil už predtým. Môj pohľad smeruje k náznaku čipky pod jej tričkom a odlieta preč.

Mám na viac ako toto. A najbližšie dva týždne sa budem musieť snažiť oveľa viac.

„Tvár sa, akoby som tu nebola,“ skonštatuje s vedeckými hnedými očami, ktoré akoby ma prekukli.

„Mám to v pláne,“ odvrknem sucho.